

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“

виносить: в Австрії:	
на цілий рік	24 К
на пів року	12 К
на чверть року	6 К
на місяць	2 К

За границею:

на цілий рік: зі щоденоко висилкою 7 доларів або 14 рублів; з висилкою двічі в тижні 6 доларів або 12 рублів; з висилкою що суботи 5 доларів або 10 руб. Поодиноке число по 10 сотіків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Кonto почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-сусільний дневник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милоти і віри не возьмеш, бо русе ми серце і віра руска“. — З Русланових поемів М. Шашкевича.

Інтриганка.

Німеччина, що стала в послідніх часах могучою промисловою державою, зачала бути невигідною для Англії, котра бачить загрожені свої найжизненніші інтереси. Для того ворожнеча межи тими двома державами росте з дня на день і дійшла в останніх часах до тієї ступені, що нераз уже розходилися чутки про виповіджене Англією війни Німеччині. Але сі чутки показувалися усе неправдивими, хотів не дасті ся заперечити вороговане між Англією а Німеччиною. Насуває ся тепер питання, як се дасті ся пояснити? А вже ж се дасті ся легко пояснити, коли приведимося узгрупованою європейських великих держав. З однієї сторони стоїть іменно потрійне порозуміння, до якого належать: Англія, Франція і Росія, а з другої сторони потрійний союз, в якого склад входять: Австрія, Італія і Німеччина. Найслабшою з тих держав мілітарно є Англія, котрої заслугою є висше згадане узгруповане.

Треба отже застосувати ся, чому Англія так заходила ся, щоби повисше узгруповане довести до кінця. Коли кинемо оком на карту Європи, то справа виявиться ся нам сейчас. Отже головний ворог Англії Німеччина находить ся в середині поміж двома могучими державами: Францією і Росією. Існів удається довести ті держави до війни, то в такім случаю Англія позбуває ся від разу не одного ворога, але трох могучих ворогів: Франції як найближчого свого ворога, Німеччини і Росії, що упустили собі богато крові і стравивши богато гроша мусіли би через довший час лічити ся в рані, а в тім часі Англія могла би супокійно розвивати ся.

Англія інтригує отже, аби до такого конфлікту оружного конечно довести. Для того в послідніх часах розходяться вісти про розміщування німецької сили над граніцями Франції і Росії. Та Німеччина чує, що є оружні сили не дорівняли би силі воянії Росії і Франції, хотів би разом з помічничими війсками своїх союзників і тому побільшав свою армію так, аби ова могла зірноважити силу ворожих армій. Але Франція знає, що се головно звернене против неї, бо Англія показує Німеччині на Францію як на добичу легку до здобуття. Щоби не дати ся так легко похертити Німеччині, то Франція для зірноваження сил Німеччини о скілько можна як найбільше, заводить у себе бодай 3-літній службу. А як Французи готовлять ся до оружної розправи з Німеччиною, видно з того, що в L' Univers з дня 16. марта 1913 появилася навіть статя під заголовком „La prochain guerre“ (недалека війна). Існів було ся навіть статя під заголовком „La prochain guerre“ (недалека війна). Існів було ся навіть статя під заголовком „La prochain guerre“ (недалека війна).

Так вибухла би загально-європейска війна, що коштувала би не мало гроша і крові. Найкрасше на сій війні могла би вийти однією Англія, бо она потребувала би що найбільше пильнувати своїми кораблями власного краю, під час коли сі сусіди і вороги нищили би ся рівночасно на суши і на морі. Зваживши, що Італія і так вже ослаблена війною з Туреччиною, котра то послідна ослаблена крайно так, що може наслідком одержаних ран згинути, то Англія по загально-європейській війні не потребувала би ся бояти довгі, довгі часи зовсім нікого. І для того Англія

так зіткнє до тих часів і напружує всії свої дипломатичні сили, аби до бажаного собі конфлікту доконче довести. Єї підсилюють в сім змаганю жиди, бо они хотять при тім упевні і своєю печеною, як се зрадив рабін в бісіді поміщені Джоном Readclifом в Контампорені*) в р. 1886.

І Європа на жаль іде за підшептами Англії і слухає тої старої інтриганки, хотів єї уже нераз переловила на інтригах. Причиною чутки про виповіджене Англією війни Німеччині. Але сі чутки показувалися усе неправдивими, хотів не дасті ся заперечити вороговане між Англією а Німеччиною. Насуває ся тепер питання, як се дасті ся пояснити? А вже ж се дасті ся легко пояснити, коли приведимося узгрупованою європейських великих держав. З однієї сторони стоїть іменно потрійне порозуміння, до якого належать: Англія, Франція і Росія, а з другої сторони потрійний союз, в якого склад входять: Австрія, Італія і Німеччина. Найслабшою з тих держав мілітарно є Англія, котрої заслугою є висше згадане узгруповане.

*) Гл. Буддаїзм а старші сист. інд. філософії і християнство стор. 350.

У ВІДПОВІДЬ „СВЯЩЕННИКОВІ З ДІЛА“.

До чого може дійти пересадний і загорій націоналізм, незгідний вже не лише з духом Христовим, але навіть з розумною етикою погані, о тім съвідчить передовиця в „Ділі“ з дня 22. марта с. р. під заголовком „Станиславівська язва“ — а підписана якимсь трусом „священиком“ (?), що в нечесний спосіб реагує на допис о. Дурделлі в „Руслані“. Кажу в нечесний, бо коли о. Д. явно і отверто підписав ся під свою дописю, то его противник не мав на стілько навіть цілільної відваги, щоби підписати ся під свою дописю, а знов редакція „Діла“, не хотів присісти до роботи і написати що мудрого, поміщає сю безглузну писанину на першім місці.

Тим дала редакція „Діла“ і собі і тому „священикова“, котрої під ума помістила на чільнім місці — съвідотво країного убожства. Бо написали папкіль на другого священика і на Епископа, се дійсно недостойне вже не лише священика, але взагалі розумного чоловіка. Тілько злоби, тілько партійного шовінізму, тілько духового убожства і увідлення себе і свого ставу, може видати з себе хиба одиниця умово хора. У автора сеї дописи не видно ні віри, ні честі, ні розуму, ані стиду, бо о якій чесноті моральній, як скромності або християнській покорі — і бесіди нема, а видно лише диявольську гордість і гнів, який граничить вже лише з божевілем.

Автор, як видно з дописи і его власних слів, наперед іронічно пише о о. Дурделлі, що він „зволив ласково написати кілька глубокомумих заміток на тему „націоналізму а церкви“ (мале ц !), — а „Руслан“ поспішив ся зараз напечатати сі мудроці в ч. 57. Позволю собі навести трохи більше слів „священика“ на доказ, що у него нема ні віри, ні честі, ні розуму. Сей „священик“ пише її своїм собратом: „Коли вгадуємо про отсю статю о. Дурделлі, то не робимо сего з уваги на вартість порушеніх у ній думок, а тим менше з уваги на нічим незамітні у

особу автора (хоч він з відомих причин підписав ся під плодом свого мозку по-вним іменем і з точною адресою !); статя о. Дурделлі висловлює офіційний погляд на справу національну більшої частини станіславівського духовенства і тому мірковання о. Дурделлі являють ся симптомом загальнішої хороби, яка заражує уми некритичних одиниць серед нашого духовного станову, а з якою наше суспільство повинно енергічно бороти ся“.

Прошу з тих слів осудити лише се: чи це важливий чоловік, не фанатик, до того съвіщеник „соль земли“, „світ міру“, може в такий низький спосіб ігнорувати свого брата почину, кажучи, що его особа „вічим нев妄ミна“ (чи тому може, що він лише сотрудник ?!), дальше інсінує „священик“ о. Д., що він з відомих причин підписав ся під плодом свого мозку, отже, що він пише на та, щоби піддобрити ся Епископові. Ту злоба подвійна: посудив „священик“ съвіщеника оліхий намір, що він робить все для матеріального добра; піддав в зле съвітло Епископа, що він пише тому дас добре парохії, хто щось напише і підпише ся без згляду на се, як він працює і які его заслуги.

Що любов народу доводить навіть Русини до загоріlosti і засліплена, бачимо зі слів „священика“. Та пересадна, засліплена любов довела і сего „ніби священика“ до правдивого засліплена, чого доказом є допись и. и. „Станиславівська язва“.

Коли в часах загального шовінізму і у наших сусідів Поляків і у Москалів і у Майдарів та Румунів — навіть Англіців в Канаді, яких всіх шовінізм ми на собі найліпше відчуваємо, а які всі уживають всеї власті на напу школу і з якими ми всі тут беремося — і в Канаді мусить саме тепер наші брати зводити сильну борбу з Англіціями, за їх шовінізм, як о сім нище „Канадський Русин“, коли отже в тих часах забере голос Епископ остерегаючи перед тим дійсно „безглазим і туманним“ націоналізмом, зовсім незгідним із справедливим народолюбством, завважуючи до християнської любові, то деякі в „своїй ексцентричній уяві“ (ужито тут слів „священика з Діла“) — то сей сам священик називає то не навистию до національної справи у Епископа, і що більше він, як дуже учений (сей „священик з Діла“) съміє ще запевнати, що наші Епископи „хапають готові мірковані чужих людей і пописують ся ними по ріжки своїх посланнях та газетах“. Ту знов бе в очі страпна гордість „священика“ з „Діла“ — лише на превеликий жаль не міг той священик зацитувати творів, з яких черпають і Епископи, пишучи свої послання, і інші пишучі до газет.

Він ігнорує і сі послання і сі дописи, ігнорує і редакцію католицької часописи Sonntagsblatt, котрої певно і не читав, для него А і О — „Діло“! Що більше, той священик кинув болотом в сторону інтелігенції съвітської, кажучи, що она „національного погляду пасивна“, наші школи називав пропагаторами „рабства“, наших літератів поганьбив, що они не пишуть патріотичних оповідань; переїхав ся ще раз по Епископах, що они з прінципу сторонят від патріотичних обходів, (хоч лише в спокою съвітських інтелігентів, яких в 100 разах більше — як всіх наших Епископів разом а мимо того ті съвітські патріоти так в зникаючим числі показують ся при всіляких народних міфестаціях як Йордан, Свято Пресв. Євхаристії і що неділі і съвіта в церкві, також

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских съвітів о 5 год. по полуночі. — Редакція, адміністрація і експедиція „Руслан“ пра ул. Хмельовського ч. 15, II. поверх. Експедиція місцева в Агенції Соколовського ул. Ягайлонська ч. 3.

Рукошик звертає ся лише па попередні засторогу.

Рекламації лише неопечатані в вільні від порта. — Оповістки звичайні приймають ся па ціні 20 с. від стрічки, а в „Надісланім“ 40 сот. Подяки і приватні донесення по 30 сот. від стрічки.

рідко кого видно з інтелігенції, а чи се не є народною маніфестацію, бо по чим лішне пізвати, хто Русин, як не по тім, що він іде до церкви а не до костела? На концерти до театру навіть руского йде богато жидів, то такі маніфестації не конче доказують принадлежність до певної нації), — не хотічи подумати, що сі наші Епископи не жожуть брати участи в ювілею Франка, котрий при здоровім розумі писав против віри і против Бога — і до нині сего не відкликав. Навіть радикали і соціялістами не дарував за їх космополітізм — а вже найбільше досолив нашим „ультраклерикалам“ — всілякого калібр — і назав що „в сій горомній культурній і інтелектуальній незрілості лежить жерело і причина станіславівської ориєнтації“.

Вкінці наш ревний та голосний патріот завівав власти духовні, щоби таких клерикалів, як о. Дурделла прогнали в Бразилії і Аргентинські степи — або зовсім усунули. І в своїй пересадній люти каже, що таке домагане „мусить бути сповнене“, забув однак сей „священик“, що не єму розказувати Епископам, або до них в такім тоні і то в „Ділі“ відзвітити ся, бо уна sine viribus ira.

Знаючи народну приповідку що „порожня бочка гудить а певна мовчить“, ми від важимо ся зачислити сего „священика“ до тих порожніх бочок, бо не помилуємо ся, коли скажемо, що власне у того „священика“ в парохії нема і товариства кредитового, ні дійсної читальні (бо читальні на папері се пусте!), нема ні братств церковних, особливо Апостольства Молитви, нема звичаю частої сповіди, бо се лягинізація, нема ні порядку, ні точності в богослуженню а в натомість в селі: пияки, хруні, радикали, кацапи.

Слітає хто авідки се знаюю: звідси, що власне у таких „священиків“ парохії під зглядом духовних стоять найгірше, люди не вміють сповідати ся, бо їх „священик“ не має на таку річ часу, він мусить їхати на віча, в єго селі нема „Місіонарія“ а є за те „Громадський Голос“ а єв сам незнаючи, чи в членом ради громадської, бо в одній парохії, де парохує великий крикун, є на 2/3 Русинів ціла рада громадська в

ро молитву Св. Ефрема: „Духъ же цѣломудрія и смиренномудрія и любви даруй ми недостойному рабу Твоему. Ей Гди, Царю дааждь ми зрети моя согрѣшенія и не осуждати брата моего“ — та застановити ся над тими словами Евангелия: „Щите прежде Царствія небесного, проче же вся приложати ся въмъ“. *Михайло Стебанів.*

Взаїмна поміч галицьких і буковинських учителів і учительок.*)

Про всякі формальності, які звичайно на зборах бувають, не потребую писати, бо они в майже всюди однакі. От вибирає ся предсідників, секретарів, відчитує ся хоч би кільометрові протоколи, котрі (хоч не дуже вірною відбиткою попередніх зборів, дуже часто стилізовані не по інтенціям неодного із бесідників та внесковдавців) з причин скорого відчитання бувають зборами приняті. Ухвалює ся регулямін зборів ітд.

Так було і тут.

Зачалися відтак кільометрові реферати**) довгі, предовжезні, та для утомлених дорогою учасників зборів майже не вловимі в цілість. Всеж таки референтам вдається, що присутні слухають і матають собі на вусах реферують дальше для ще більшої утоми учасників.

Опісля виступає критика гурту невдоволених з теперішньої Управи; бесідники в острих словах засовують, немовби то головна Управа винна тому, що десь там в певнім, чи в певних відділах окружних люди нічого не роблять, бо мовляв — від голови рибачутка. Управа не відповідає не дбає про роботу. Бесідники шукають причин сеї дрімоти відділів і гейбів з рога обильності вже находять — що саму винен статут.

Так, статут!

Бесідники один по другому жадають, що би ввести в статут репрезентаційну систему, де би на зборах не поодинокі членів а іх делегати рішали про дальшу долю Товариства.

Стою я та думаю: Дійсно так оно є. Ми дотеперішній сейм мати послів вибраних репрезентантами; могло У. Тов. П. і „Пропсвіта“ ввести у себе систему репрезентації, чому би не мало сего завести учительське Товариство. Тепер прецінь се в моді.

Тоді дійсно прийдуть репрезентанти чи делегати, привезуть з собою готові дезідерари і внесення, які ухвалиять їх округи, або які двох чи трох товаришів на своїх ходивах уложать; сї внесення зложать на президіяльний стіл на одну велику копію; приймуть до відома від Надзвірої Ради товариства директиви, яких не можна було на борді вислати окремими письмами або печатно в своїм „становім“ органі. Делегати порозуміють ся з собою, виберуть комісію „матку“ а та по півторагодинній нараді поставить внесене на вибір кандидатів до Ради.

При виборі не вийде ані один пропонований „маткою“ і Roma locuta, causa finita! Є Рада і буде „робота“. При такій репрезентаційній системі буде одно bene, що делегати не будуть непотрібно бесідами проволікати збори, так, що збори можна буде скінчити протягом однієї чи двох годин, з користю для делегатів, котрі будуть мати ще час поробити собі закупину без страти на подорожі і дісти так, як ті одержать з кас відділів окружних.

Так єсть. Бо пинішній статут допускає на збори кожного члена, чи він спомагаючий, чи дійсний. Спомагаючі звичайно досі майже не забирають голосу, бо даючи сї марії дві корони, не мають більше жадних до Товариства претенсій, хиба сю, щоби вільно їм раз у рік приглядати ся і прислухувати ся зборам і мати чутє організаційне; натомість дійсні члени мають великі права; за 12 К річно дістають свій орган, котрій впередплаті коштує 8 К. Кромі сего мають право побирати беззворотні або зворотні запомоги, можуть безпечно умирати, бо Тов-о даста їм на похорон; можуть безпечно плекати діти, бо

Тов-о даста придате etc. etc. А нехайже при ставі дотеперішнього статута котрій дійсний член не одержить запомоги, о котру просив, то він вже не жалує хочби позичених грошей і приде на збори хочби із Пивосілки і то не дармо, бо забере голес, а в нім наговорить всім що не міра і викаже, як на долоні, що Управа нічого а нічогіско не робить.

Тепер я розумію, що так дальше бути не може; зміна статута є доконечна і „баста“...

Але вертаю до річи о зборах:

По відчитаню звіту забирає голос, а властиво зачинає говорити один із учасників зглядно членів, іні про звіт та попутавши ся в незначності рахунків і білянсу не тратити притомності і зачинає говорити про політику (бо в тім він сильніший) і каже: нам учителям належить тепер застановити ся над організаційною справою і віднести ся до нашого (?) Народного Комітету, щоби той отворив в своїм лоні окрему комісію чи секцію, котра би боронила нас перед пересліданням, котрій ми доносили би про напів кривди. — Із словом — „я скінчив“ сідає бесідник.

В тій хвилі пронесло ся голосним шепестом: „ціх!“ Збори подали дальше помежи себе: „ша!“ Входить дві постatti, одна висока, і грубша, друга низька і тонка — се посли, опікуни і приятелі народного учителяства. Посідали, посиділи трохи поки не зміркували ся в положенні, кого мають, до кого і як говорити, та просить о слово. Уділено.

Низький тонший зачав говорити коротко ядерно і.. гудзово. Порадив учителям, щоби писали квіти на конференціях по українські, а коли школа краєва Рада не знесе свого дивного і нічим не виясненого розпорядку інтерпретованого в некультурний спосіб, і не скоче виплатити належитості за дорогу на конференції, тоді радив бесідник, щоби кождий з осіб виїх до К. Ш. Ради подані, без стемпла (?) ургуючи о виплату. Коли К. Ш. Рада даста письменну відмову, тоді можна буде робити дальши кроки.

Гей, як гарно говорив бесідник, та слухаючи забули спітати, чи сї подана мають внести до своєї верховної влади по українські, чи по польські. А школа і се потреба знати!!

По цім зачав сей висішай: „Мої Панове“ (хоч були там і пані) декламував бесідник, додаючи жалю учасникам до їх проплаканої долі, як мати до розпещеної дитини, що розвела ілач, бо бігаючи по комнаті ударилася ся до стола, як мати успокоючи плаксиву дитину бе стіл за кару, що він вдарив дитину, так бесідник в своїй плачливій промові звернув увагу учасників, що десятковано і переслідувано винні міродатні чинники і наші „радники“ школін, які засідають в Радах школін місцевих і окружних; одні не хотуть, інші не розуміють боронити школи і народного учителяства; наші духові відпоручники в окружних школін Радах не знають про се, що они, як члени Ради мають таке саме право, як староста інспектор, — Мої панове! — і дають ся тероризувати іншим членам Ради, висказами, що наші духовні мають боронити лише обряду — Мої панове!

В продовженю промови довідали ся учасники, що наші кандидати на послів ввели своїх виборців в блуд, обіцюючи їм, що на случай вибору все посли зроблять, що селянам-виборцям треба, що виборці можуть спокійно спати, коли лише виберуть своїх послів. І народ, вибравши послів, повірив їм, та спочивав, нічим більше не інтересує ся. Тимчасом посол без поперти народу не годен нічого зробити, посол зможе лише берегти права, які досі народ має, щоби тих прав не вкорочували.

Мої панове! — говорив дальше бесідник — треба освідомлювати народ про його права; треба, щоби народ умів сам постоити за свою школу; в тім напрямі мусить учителі працювати, не жалючи труду вій жертв, а приде і мусить прийти лучший час“.

По церемоніальніх подяках вийшли оба бесідники із засідки браку часу а учасники продовжували дальше розіграву над звітом: В цієї речі виразах виразах один із старших бесідників до згоди товаришів, щоби не явилися непотрібно брошурі підкопуючі Товариство. Відтак піддав під поважну розвагу справу купна свого дому. Інші бесідники доказливо обговорювали приюті свої і про бурси для учительських синів.

Оден із учителів радив, щоби в органі Тов-а завести соромну рубрику, (Чи може та-

ку, як в „Ділі“, де опісля робить ся спростовання по провірюю неправди), в якій би пять новано недбале і байдужне учительство.

Оден із членів дірваші ся до голосу зачав свою промову від сего, чому управа не дала спростовання на брошурі, котра появилася минулого року в жовтні з численними настасями на діяльність управи і т. д. Бесідник оповідає в формі образовій, як то вінто із єго округа не дістав сеї брошурі, лише оден „Русланець“. Тут хтось з гурту кликнув: Що то за оден той „Русланець“?! На зборах повстало загальнє збентежене, а бесідник вивівся з пантелику, бо хотів представити зборам що то учителі, члени Християнсько-суспільного Союза видали сю брошуру проти народно-демократичної управи Товариства, щоби в той спосіб представити христ.-суспільників як киринників.. По сім окликнув докінчив вже бесідник спокійно, пояснивши зборам, що то оден член това, (отже не якийсь „Русланець“) в відділу, який він репрезентує, дістав таку брошуру і відчитав її на сходинах відділу.

(Для докладності подаємо до відома, що сю брошуру видав оден із членів ширшого „Народного Комітету“ п. Б. і спілка, котрі ніколи не були ані передплатниками аї приклонниками нашої часописи. — Прим. Редакції).

По ріжких, ще менші цікавих бесідах, подали відповіді члени управи п. п. Якимовський і Стронський і, коли ніхто більше до голосу не зголосив ся, предсідник замкнув збори.

Збори взагалі не були відповідно уложені. Найперше львину частину їх забрали реферати, котрі повинні бути о кілька кільометрів коротші. Дальше велику частину забрали розіправа, котрої бесідники перемучені подорожю і довготриваючим сидженем в заповненій по береги комітеті, невідповідно превітрованій, говорячи про дану справу, відступали інколи від річки.

Непотрібно забрали часу дві воюючі сторони а се Управа і сторонники згаданої брошурі; непотрібно силували ся деякі речники говорити про організацію, якої самі докладно не обдумали. Мимо такого вражіння яке відноситься я із сих зборів, учасники розійшлися з відною надією, що коли обіжники Управи найдуть послух по відділах окружних і в подинок членів, коли кождий з більшою увагою забере ся до праці для ідей товариства і народу, тоді жадні пасквільні брошурі не будуть в силі авіа крихіткі підкопати товариства і оно буде розвивати ся щораз то красше для добра своїх членів, по інтенціям ініціатора і членів основателів товариства.

Учительство вже не раз дало докази своєї єдності і карності, тож і тепер із своїх витиченої дороги не уступить.

O-o.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і приєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Перед миром?

Адриянопіль здобутий!

Сповнила ся мрія Болгар: Адриянопіль здобутий. Коробрій комендант кріпости Шукрі паша здав ся Болгарам, а болгарський король із своїми синами вже удав ся до Адриянополя, щоби торжественно відійти до съявлення міста сultaniv і становити ту кватирою.

Телеграми обіяснюють сю важну подію в такий спосіб:

Оноді о 10. год. вечором було положене Адриянополя осі яке: В напрямі східнім посунуло ся болгарське військо до укріплень на 200–300 кроків. Взято в полон 100 турецьких жовнірів, до чого треба додати 300 спіманих рано. Здобуто 6 мітрасів і 21 гармат, в того 7 скорострільних. Зараз звернули їх Болгари проти ворога. Завзята борба вивязала ся в ночі коло укріплення Такадбаїр в полудневім вірізку і біля Папактене в західнім вірізку. В північно-східнім вірізку болгарське військо обсадило важне становище. Вчера дієві сили Болгари посмілі наступів зі східнім наступом на землі Адриянополя з всіма

укріпленнями, на яких мають тече персильне становище.

Турки, видачи, що годі вже спаси кріпость, підвалили в Адриянополі всі склади (чого?) в Башню Кемер, Гадірлік, Каїк і Каракей, а також арсенал і склад артилерії великих касарень між Яніккішія і шпиталем, а також касарні на півночі міста. Населене в страшній лінії.

Вчера по полуночі виспіла вістка із Софії, що оден болгарський полк вмашерував вчера рано до Адриянополя.

Болгарське посольство в Берліні одержало вчера телеграму, надану в Мустафа-паша о год. 9:30 рано отого змісту: Всі укріплення в Адриянополі є в наших руках. Турки висадили в воздуху всі військові магазини і порохів. 29. полк піхоти вмашерував до Адриянополя.

„N. fr. Presse“ доносить з Софії: Полк болгарської піхоти Шукра військов до Адриянополя, а з ним полк Ямболі і Родопе, а вкінці кавалерія. Місто стоїть в огні. Шукрі паші досі не взято в полон.

Жілка болгарського міністра Теодорова, що перебуває у Відні, одержала вже о год. 3. по полуночі депешу із Софії надану о год. 12 в полуночі, а яка доносить коротко: Адриянопіль по кривавих битвах здобутий.

В дорозі на Льондон і Берлін виспіла до Відні не потверджена досі і суперечна урядовим вістям чутка, що комендант Адриянополя Шукрі паша в хвилі, коли бачив безвідхилене положене, а болгарська піхота входила вже до міста, висадив себе з головним арсеналом у воздуху.

Урядова болгарська депеша каже: Болгари завали Адриянопіль. Шукрі паша піддався о год. 2. по полуночі генералові Іванові. Болгарська кіннота війшла до Адриянополя.

пропаганду проти Чорногорії (?!). Що до на-
сильного навертання на православ'я твердять ті
жерела, що альбанські католики самі (!!) вия-
вили бажання переходу на православ'я.

Голоси про положене.

На засіданні комісії держ. думи заявив
рос. міністер загран. справ Сазонов, що австро-
чорногорський заколот в короткім часі буде
полагоджений в дорозі обсторонних уступок.
В альбанській і скадарській справі міністер не
дав ніяких висловінь.

„Temps“ доносить, що між Росією і
Австро-Угорщиною настутило повне порозумі-
ння в справі Альбанії. Згоджено ся іменно на
те, щоби округа Ішк, Дакова, Прізрен і Дібра
дисталися Сербії, згідно Чорногорії, а за те
Скадра має війти в склад незалежної Аль-
банії.

„Times“ пише: Серби і Чорногорці по-
винні сейчас опорожнити цілу область, якої
відмовляє їм Європа, а передовсім належало
біи понехати безцільного мордовання під Ско-
дрою. Коли союзники приймуть посередниц-
тво великорічкав, то можуть цілу здобути
область без вмішання із зовні розділити поміж
себе. А коли би домагалися іншої гравічної
лінії і хотіли загрожувати Туреччині в Азії,
то одна або кілька великорічкав виступили
би чинно. Туреччина нічого не може надіяти
са від проволоки. Скоре заключене міра в
хочене для всіх.

„N. W. Abendblatt“ доносить, що пред-
ставники всіх великорічкав в Білгороді і Це-
тінії в відмінку представника Росії в посі-
данні подібних інструкцій що до збрінного
кроку, щоби привелити Чорногору до при-
знання границь Альбанії визначених велико-
річкавами.

„N. Fr. Presse“ дізнає ся, що падене
Адриянополя не вплине в підміні на умовини
мира, предложені великорічкавами. Зміна мо-
гла би настути аж тоді, коли би Болгарія
перемогла лінію Чаталджі.

Другий альбанський конгрес.

Італійський приготувавши комітет аль-
банські скликує на день 15. цвітня великий
альбанський конгрес до Риму. Конгрес потре-
ває 6 днів.

Простимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В пятницю: руско-кат.: Агафія;
римо-кат.: Сикста папи. — В суботу: руско-
кат.: Савина; римо-кат.: Евстахія.

— Як українські професори здобувають укра-
їнський університет? В списі викладів на львів-
ськім університеті надармо шукав би читач за
лекціями на літній курс професорів і послів,
д-ра Станіслава Дністрянського та д-ра Але-
ксандра Колесси. Перший вже від двох, чи
трех літ не викладав ані разу і дійшло до то-
го, що Українці-правники заявляли рішучо
президентові ісплатової комісії, радн. дв. Бав-
хові, що не будуть складати ісплатів перед
проф. Дністрянським, бо не знають, як і з
чого мають приготувати ся. А у нас так
богато говорить ся про потребу основання
дальших юридичних екзамінаторів комісій
в рідною мовою. Другий професор, д-р. Алекс.
Колесса являє ся на виклади три, або чотири
рази в курсі і так тим перетомив ся, що вже
в літнім піврічку навіть не вважав умінням
оголосити хотіти одногодинний виклад про
вплив Міцкевича на поезії Шевченка. А пре-
цінні професори Поляки, які в послама (з ві-
дмінкою Гломбінського) виклади оголосили, а
проф. Гальбан їх стало в пятниці, суботі і
понеділки відбуває. Навіть пос. Бузек, що, по
приміру д-ра Дністрянського, не оголосував
викладів, в сім курсі заповів чотирогодинні
лекції, хоть рівночасно на сю тему буде ви-
кладати проф. Пілат. Соромно і сумно про те
писати, але год! Можна припустити, що коли
би навіть у Відні отворено український уні-
верситет, то наші панови посли були би за-
лініві, щоби там виклади відбувати. Перене-
сли ся українські професори-посли на стадій
побудут до Відні тай начхали і на виклади і
на слухачів... на український університет.
Великі в них люди, бо причислюють ся до

національних демократів. Але в такий спосіб
ледви, чи здобудемо наш університет.. —
Правник.

— Архікнязь Фридрих в Перемишлі. Архікнязь
Фридрих, головний інспектор армії, прибув
вчера о 7. год. вечором поспішним поїздом
до Перемишля, щоби взяти участь в війско-
вих т. зв. воєнних грах. Тим грам проводять
василів штабові офіцери і генералітія. На зе-
ліничім двірці не було урядового привіта. Явив
ся лише командант корпуса ф. Кумер, команда-
нт кріпості Колядр і перемиський староста Желеський. По короткій розмові з
присутніми поїхав архікнязь до готелю „Сіті“
коло двірця, де приготовано єму і його службі
помешкання. Перед готелем установлено почесну
сторожу, яка буде стояти через весь час по-
буту архікнязя. Вечором 1/8 год. відбув ся в
честі гостя бенкет, уладжений заходами офі-
ційского корпуса в салах військового касина.
Під час бенкета представлено архікнязеві рі-
жнім офіцієві перемиського корпуса. Нині і
завтра віддасті архікнязь два обіди, на які
запрошено ріжніх достойників з кругів духов-
енства, державних, автономічних і військо-
вих властів. На повітанні арх. Фридриха ві-
їздить зі Львова до Перемишля нам. др. М. Бобжинський і красівий маршалок гр. А. Голу-
ховський. Архікнязь вийде з Перемишля в
суботу о 4:30 год. по полуночі.

— Вівіз Русинів до Америки. Нова грова на-
висла над нашим народом в Галичині і на
Буковині. Перевозове товариство Canadian
Pacific розвинуло шалену агітацію за пере-
селенем до Канади і в тій цілі заложило
між Русинами 40 і кілька агенцій. На Буко-
вині одержав таку агенцію др. Володимир
Кушнір, редактор „Нової Буковини“. Щоби
лекше ловити Русинів в свої сіти, оден з ко-
раблів Can. Pacific названо „Ruthenia“. Одні
поїхали та „Рутенія“ з галицькою і буковинською
Рутенією з Трієсту до Канади. Корабель
виправлено з великою парадою і зроб-
лено з того відповідну рекламу в рускій
пресі. Лише так дальше, а діждемо ся коли-
сь хвілі, що у східній Галичині і на Буко-
вині остануть лише рускі еміграційні агенту-
ри з рускими агентами-патріотами як острівці
серед жидівсько-мазурського моря. Ми пре-
цінні патріоти: за мамону і рідну маму про-
дамо, а не якогось там мужика вищемо на
канадські степи, щоби в другім поколінні
занглійців ся!

— Шпигуни. В Krakowі арештовано оноді 4
особи під замітом шпигунства. Межи ареш-
тованими находити ся оден академик Поляк, родом з Конгресівки. Мешкав він у професора
рільничої академії Рогойского. При арештова-
нім найдено много матеріалів, які съвідчать, що сеї академик занимав з шпигунством.
Зрадив їго лист писаний до полковника ро-
спійської охорони.

— Огонь. Дня 18. с. м. вибух по полуночі
на фільварку Глушка коло Торського в зали-
щицькім повіті огонь і знищив зовсім три сто-
доли повні соломи і паші. Загальна школа
вносила 29.000 К і була обезпеченна на
25.000 К. Причина пожежа незвісна.

— Похорон грецького короля. Грецьке міністер-
ство маринарки одержало радіотелеграму, що

королівське судно „Амфітрита“, яке везе коро-
лівські мощі до Атен, а також заграницькі во-
єнні кораблі, які ему товаришать, наслідком

сильної мраки мусіли повернути до порту Скі-

ято. З сеї причини урядові приготування від-
ложено до нині.

— Триполіс нагадує ся. Ворохобні племена
Арабів ве дають відповідку італійському ві-
скові. Агенція Стефані оповіщує, що італій-
ське військо виконало в Триполітанії військову
операцию проти ворохобників Ель Баріоні і
здобуло табор їх між долинами Арга і Серт.
Окрім численних трупів, які погребано по пер-
шій зустрічі, полишив ворог на боєвиці 220
трупів і богато ранених. Після оповідань Арабів
перевезено на більше як 200 верхоблюдах
і мулах численних тяжко поранених. Втрати
Італійців вносять 24 вбитих і 133 ранених,
переважно легко.

— Під колеса зеліничного воза. На зеліні-
чим переставанку Любіжна коле Делятина, ви-
сіла в лат. великорічкав понеділок якось жен-
щина через похибку з воза особового поїзда.
Коли побачила свою похибку, хотіла знова
всісти. Тимчасом поїзд рушив, а жінка у-
пала під колеса і згинула на місці.

— Кари на російські печаті. В місяці лютому
с. р. покарано в Росії адміністративним по-
рядком більше чим 24 періодичних видань
на загальну суму 8.200 карб. Сі числа най-

лучше вказують, які переслідування мусить
зносити російська печать. Комітет приго-
товляє ся в уряді міністерства внутрішніх
справ закон, на основі якого треба буде пред-
кладати часописи властям на три години пе-
ред їх виходом, що дастіть ся відчути головно-
дневникам.

— Литовське протиальськогольне товариство
„Бляйб“ має 30.000 членів, які зложили ми-
нілу року на борбу з пияцтвом 45 тисяч
рублів.

— Франція кипить собі... „Temps“ пише про
австро-угорський крок в Цетнії: Австро-Угор-
щина ще раз доказала, які значіні мають
військові аргументи в політичній дискусії.
Управильнюють они справу Скодри (?!), від-
повідно до своєї волі (?) і дають відчути Чор-
ногорцям і Сербам свою силу (?) а окрім то-
го скріпили свій протекторат над Альбанією
і власті над Адрією (?!), що стало ся без
спротиву, а навіть при помочі Італії.

— Житева драма. Білоруський тижневник
„Наша Ніва“ подав ось яку сумну історію:
Оноді задержали на зеліничім двірці в Хар-
кові дівчину, гімназіальну ученицю, яка кіль-
ка разів хотіла кинути ся під зеліничний по-
їзд. Задержана розказала, що приїхала з Симферополя, відкіде утікала з дому своїх ро-
дичів. Они били і мучили її без милосердия,
а вкінці прогнали з хати. У Харкові наймила
ся она за наймичку в одній реставрації. Од-
ного разу хотів єї господар засилувати, дів-
чина покинула службу і постановила закінчи-
ти своє нещасне життя самоубийством.

— Месть зеліничного топника. Недавно вида-
лено зі служби зеліничного топника в Пармі.
Щоби пімстити ся на зел. властях, пішов він
оноді на двірець льокальної зелінії і випу-
стив з ремізи 7 машин, готових до відїзду.
Машини віхали повною парою на зеліничній
шлях. На перші скруті вискошила із шин
перша машина, а даліши виїзджали одна на
другу. Шкода є дуже велика, але на щасті
нікому з людей нічого не стало ся. В такий
спосіб пімстив ся топник за своє видалене.

— Передлюбні лікарські съвідоцтва. Союз ні-
мецьких моністів виготовив до німецького пар-
ламента внесок, щоби доповнити § 45. закона
про уряди цивільного стану додатком, який
відноситься до здоров'я новоженів. Іменно
суджені мають предложить ще перед своїм
передлюбним протоколом лікарське съвідоцтво
в 6. останніх місяців. Съвідоцтво се має
ствердити, що нема ніякої перешкоди в огля-
дом на стан здоров'я авт для новоженів, авт
для їх потомків.

— Хто уживає товарів з маркою У. П. Т., при-
чиняє ся до піднесення поваги Товариства і
піднимас жертву фабриканта на рідину школу

— Утеча вязнів. З вязничої тюрми в Хер-
соні утікло оноді 11 вязнів. Пробили они кра-
ти і спустили ся на шнурах на землю. Одно-
му з них урвав ся шнур, вязень впав на зе-
млю і покалічив ся. Своїм стоном збудив у-
тікач вязничу сторожу, яка зараз прибула
і зловила їх трох каторжників. Прочі у-
тікли.

Оповістки.

— Із станіславівської єпархії. О. Михайло Га-
нущевський, сотрудник з правом управи в Ми-
куличині, дістав канонічну інституцію на па-
рохію Дора, надвірнянського деканата.

— Курс висшої освіти у Львові. Торжествен-
не закінчення першого курсу висшої освіти у
Львові, що тривав 10 тижнів — від 20. січня,
відбуде ся сеї неділі 30. марта в салі тов-
ва „Руска Бесіда“ (ул. Косцюшка ч. 1. а.). В про-
граму торжества увійдуть продукції хорові і
оркестральні, як також декламації і привіти.
Початок о год. 11. перед полуноччю. Вступ ви-
ключно за запрошеннями, які можна дістати в
канцелярії курсу (Ринок ч. 10, II. пов.).

— Віділ Філії Укр. Педагогічного Това в Ко-
мінциях подає сим до відома, що з днем 1.
цвітня отирає приготовляючи кляси укр. гімназії. Рів-
нож і по селах гусатинського повіта, де збере-
ся відповідна скількість учеників і учениць,
Віділ радо займе ся організацією курсу і
по можності причинити ся матеріяльною по-
моччю. (3)

— Конкурс. Головний Віділ Товариства
„Присвіта“ у Львові оголосив отсім кон-
курс на прийняття до свого садів

часах яко концепт в адвокатській канцелярії д-ра Семільского, котрий дізвавшись про его намір уступлення з канцелярії задля видавання „Діла“, обіцяв ему підвищити плату місячну на 150 зл. (як на ті часи дуже добра зинагорода). Однак Володимир зробив ся видавання „Діла“ безплатно так довго, поки число нередплатників не зросте до 300. За той час сподівався частинної помочі від вітця, що тепер стало зовсім неможливою справою. Се трудне положене відбилося важко на душевнім настрою Володимира, а се висловив він в письмі до мене в починах 1880. р.

„Не пиши я до Тебе, писав він, бо мушу памятати о „Правді“¹⁾ і „Ділі“ о собі, о моїх працах особистих²⁾. А до того стан мій не то, щоб я був слабий, але якось дивно, дивно до крайності розстроєний. Чогось мої думки так дуже відітають від сего світу, серце мене болить, іноді здається, що розірветься, якася невисказана туга сповила цілу мою душу. На око перед людьми здаються веселім, але як всю мене дражнить, бурить, томить і убиває — сего ніхто не знає. Здається мені, що маю якийсь блуд в серцю, бо іноді груди просто мало не лопнуть, голова вертиться до зайдура і відпадає до всего охоча. Тільки щастя, що маю праці до переситу від рана до пізної ночі. Та чи здається на що та праця — не знаю. — Працюючи для себе, сповняю якусь формальність, ніби на віничку, ніби примус амбіції, — працюючи для народної справи, переймаю ся жалем, бо не бачу енергії у других; ледачість давна застала колишніх всіх в віймок кількох“.

В сім невідрядним і труднім положеню Володимира не міг я ему подати матеріальній помочі, бо й сам жив у велими скрутних обставинах а до того ще недуга мої родинні нещастя вимагали значних видатків. Міг я отже ему в части дати моральний пільгу своєю письменською помочію і посылав ему дещо і до „Правди“ і до „Діла“. Для „Правди“ (1880) виготовив я переклад першої частини знаменитого твору І. Тена „Фільософія штуки“, що вийшла окремою перепечаткою (1883 р. а відтак другим виданем в „Українській видавничій спілці“³⁾ 1903).

Так само мій брат старший Осип і я були за життя Володимира його головними помічниками в „Ділі“. В 14-ти числах подав я п. з. „Гадки о наших народних потребах“ (1880), а відтак в 20-ти числах ширшу розвідку „Реформа народних шкіл“. Крім того подавав я „Огляд словесної праці австр. Русинів (1881, 1882 і 1883) і „Огляд словесної праці українських Русинів (1882), „Огляд супільної праці австр. Русинів (1882) і Організація супільної праці Русинів (1883). Коли ж з другим роком видавництва „Діла“ Володимир розпочав видавати „Бібліотеку найзначніших повістей“, став я ему і в тій роботі до помочі.

Серед нашої супільноти була оноді доволі розповсюджена „Biblioteka najznakomitszych powieści i romansów“ і такі інші видання. Володимир задумав спершу втягнуту нашу супільність до читання таких чужих повістей в рускім перекладі, щоби їй, коли замакувати в своїй рідній мові, подавати відтак укр.-рускі первозвори (але се останнє вчасті вішло в житі аж по його смерті). Отже й сю роботу Володимира поділив я з братом Осипом і я виготовив переклад перших двох томів „В обороні честі“ Раймунда і І. том англійської повісті „Стіфан Лаврентій“ (1881).

Серед таких невзгодин почав Володимир попри „Правду“ видавати „Діло“ а відтак „Бібліотеку найзначніших повістей“, щоби тим положити підвалини до національних відродин нашої супільноти, серед таких трудних обставин подавав я ему із старшим братом Осипом письменську помочі, хоч і у нас обидвох тоді настали свої домашні журбуї і недуги.

Попри те забрав ся я до дальшої роботи письменської в школі і педагогічний навів, у нас так мало управлюваній і оповістив у видаваній Ом. Партицким „Газеті Шкільної“ в ч. ч. 4—19, з р. 1879. розівідку:

„Наука матеріального языка въ школахъ

народныхъ зъ уваглядненіемъ си методичного трактовання. Після Кера, а в „Шкільний Часопис“ видаваний Гр. Ередьоню (в ч. 4—6, 1880) розвідку „Впливъ языка матеріального на виховані“ в 1880. видав я для рускої гімназії „Проф. Вильгельма Піца нарисъ географія и исторія для клясьть вищихъ Т. I. Свѣтъ старинный, переклад з 15 ого видання“, та достарчів школійній комісії чимало мною написаних матеріалів для „Читанки для науки доповняючої“ в народних школах, котрі в I. і II. часті сеї читанки по часті уміщено.

(Дальше буде).

¹⁾ Володимир крім того редактував ще XIII. річник „Правди“. — Ол. Б.

²⁾ Не покидав він улюбленіх наукових дослідів з економії і все ще мрів про габілітацію до сего предмету на університеті. — Ол. Б.

³⁾ Як з самого почину з засновинами „Правди“ був я головним єї помічником, так і опісля не переставав я дописувати до сеї часописи. В 1870 помістив я критичну оцінку розвідки о. Оп. Лепкого „Короткое обозрение русской письменности“ а опісля (1875—1877) подав там „Русская история в житеписях“ М. Костомарова, що вийшло окремо в 3-х частях. В дальших річниках подав я про „Archiv. f. slav. Philologie“ (1876), Мисли до програми популярного видавництва „Проросії“ (1876), Про виховане і образоване синів і дочок съвѧщеніих (1878), Допись з Відня (1878), Набіг в степу, перекл. частини роману Ол. Кузьмича (1879), „Одокторі Скорині А. Вахняніна“, критична оцінка (1879), Читанка руска Ю. Романчука, оцінка (1879).

Телеграми

з днія 27. березня.

Відень. Міністер заграничних справ гр. Берхтолд був вчера на півгодині послухано у цісаря.

Прага. Сегорічні цісарські машеври відбудуться в Чехах.

Відень. „Reichspost“ доносить, що рішене в справі обсади архієпископства у Відні має наступити небавом, а вибір впаде на інфузію Фридриха Піфля з Кльостернайбурга.

Петербург. Російська військова управа вардила розпущене резервістів варшавського і петербурзького округа.

Петербург. (ТКБ.) Дума відкинула голосами октобрістів, центра, националістів і працівців внесок кадетів про заведене загального права голосування.

Лондон. (ТКБ.) Вчера по полудні зібралися тут конференція амбасадорів.

Царгород. (ТКБ.) Порта поробила кроки в німецькім посольстві в справі признания Магнуда Мұндарда паші послам в Берліні.

Софія. (ТКБ.) Болгарська агенція перевірить кружляючим поза границею чуткам, будь то відпоручники воюючих сторін мали зібрати ся в Сан Ремо в цілі мирових нарад.

Париз. Тутешна печать зазначує, що Волгарія займе по здобутку Адриянополя о многої поважніші становище при мирових переговорах і в справі розділу воєнної добичі.

Петербург. Сазонов виготовив начерк компроміса, який має полагодити болгарсько-румунське непорозуміння.

Царгород. (ТКБ.) Арештован тут 15 осіб за участю в політичним заговорі.

Лондон. Бюро Райтера дізнається, що на вчерашнім зборі амбасадорів принято в зовсім формальній спосіб предлоги Австро-Італії що до границі Альбанії. Представники великорічеві в Білгороді і в Цетії дістануть поручене, повідомити про се сербське і чорногорське правителство.

Софія. Рівночасно з наступом на Адриянополь перевели Болгари наступ на лінії Чаталджа і здобули на Турках передше втрачені становища.

Дяка потребує від 1. мая парохія Качика з добрим голосом, молодого не жонатого, іспитованого, щоби міг провадити хор. Платна 40 корон місячно, мешкане і доходи. Близьша відомість греко-кат. Ур. пар. Качика, Буковина. 511(10)

!!! Свій до свого !!!

Перший Український Висилковий Дім
Музичних Струнів

ОРКАН

у Львові, ул. Тиха ч. 1.
поручав по найдешевших цінах: скрипки
баси, цитри, флейти, клярнети, труби, бубни
і т. д. та закладах цілі сокільські, січові,
читальні й шкільні струнні або дуті
оркестри на всякий склад.

Цінник даром.

!!! Купуйте !!!

одобреній Радою шкільною кравзою і виданий накладом „Видавництва Чина св. Василія В.“ в Жовкві підручник

д-ра Богдана Барвінського п. з. „Оповідання з рідної історії“.

Підручник обнимав 190 сторін тексту XXXVI сторін ілюстрацій (числом 53) на кревдовім папері і 2 мапки. В гарній полотняній оправі коштує всього 2 К 20 с.

Сей підручник в першим підручником рідної історії для руских седмічних шкіл і дає шкільний молодежі в первенстві образ нашої бувальщини. Писаний так, що надає ся не лише для учнів І. класів седмічних шкіл, але при недостачі іншого підручника й для учніків вищих класів, для руских віділових шкіл, для семінарій і ліцеїв та до кваліфікаційних іспитів на народних і віділових учителів.

Надає ся він до науки в дівочих та хлопчикових бурсах і інститутах, а із за своєї приступності також для наших читалень, для селян і міщан. З хісном може повчитися ся з него нашої історії й кождій освітній Русин, що не має часу розчитувати ся в обемистих книжках.

У Львові набувати можна в Книгарні „Наук. Товариства ім. Шевченка“, Ринок 10

Буддаїзм

а старші системи індійської філософії і християнства — по ціні 4 К 60 сот., оправлений в північно або 4 К брошурою: в Церковній штукі в Станіславові; в Доставі в Станіславові і Перемишлі; в Народнім Базарі в Станіславові і у о. Ф. Шепковича в Станіславові ул. Липова ч. 14. В тих самих місцях можна також дістати „Шкільність спіритизму“ по ціні 50 сот., з котрого весь дохід призначений на Церкви.

Товариство взаємного кредиту

„Джестер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.

засноване прі Товаристві взаємних обезпечень „Джестер“ в 1895 на підставі закону о створенні в землях з р. 1873.

Одівальність членів обмежена до подвійної висоти удилу.

Цілю Товариства є удилюване кредиту своїм членам рільникам обезпеченим в „Дністру“ від більше літ.

Відсотки від вкладок 4%, без по-турччя рентового податку.

Вкладки приймає і виплачує Каса Товариства в урядових годинах, від 8.

до 2. в полудні.

Кonto в Почтовій Шадніці 35.527.

Жирове Кonto в австро-угор банку

Шаднічі вкладки К 3,683.428—

Власний маєток К 474.302—

уділені позички К 4,494.957—

Канцелярія Товариства отворена перед полуднем

Рух зелізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середньо-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години пічні від 6⁰⁰ ввечером до 6⁰⁰ рано означені підчеркнені чисел мінютових.

Візіг зі Львова

з головного двірця:

Do Krakova: 12³⁵, 8⁴⁰, 8²², 8³⁵, 2⁴⁵, 3⁴⁵*, 5⁴⁶†, 6⁰⁵, 7⁰⁰, 7³⁰, 11¹⁰.

* do Rjazeva.

† do Mišani.

Do Pidvolochisk: 6¹⁰, 10³⁵, 2²⁷, 2⁵⁰†, 8⁴⁰, 11¹³.

† do Krasnogo.

Do Chernovets: 2⁵⁰, 6¹⁰, 9¹⁵, 9³⁷, 2²⁵, 3⁰⁵*, 6²⁸†, 7⁵⁸*, 11⁰⁰.